

Arrest

nr. 310 438 van 23 juli 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de stad TURNHOUT, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 september 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout van 30 augustus 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. BACKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 mei 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 30 augustus 2023 beslist de stad Turnhout deze aanvraag te weigeren.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 51, § 1, eerste lid / 51, § 1, derde lid / 51, § 2, tweede lid / 52, § 3 / 52, § 4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter(1), van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 16-05-2023 werd ingediend door:

Naam. L.
Voorna(a)m(en): M. C.
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...)1978
Geboorteplaats: Paramaribo (Suriname)
Identificatienummer in het Rijksregister(7): (...)
Verblijvende te / ~~verklaart te verblijven te~~: (...)
om de volgende reden geweigerd: (3)

(...)

[x] De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie;

Heeft geen bewijs ten laste en geen paspoort met geldig inreisvisum overeenkomstig artikel 40bis §4 van de vreemdelingenwet voorgelegd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, § 4 en 47 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 47 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

De verzoekende partij licht haar twee middelen als volgt toe:

"Eerste middel

Schending van artikel 47 Vw., art. 40bis §4 Vw. en art. 47 Vreemdelingen-KB;

Art. 40bis, §4 Vw. stelt:

"§4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. (...)"

"Art. 41 Vw. stelt:

(...)

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3. De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EG) nr. 539/2001, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies;"

De Gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout is van oordeel dat uit artikel 40bis §4 Vw. dat verwijst naar artikel 41 Vw., zou volgen dat een familielid van een Unieburger in het bezit moet zijn van een geldig visum om een verblijfsaanvraag te kunnen doen;

Deze visie is evenwel niet correct;

Voormeld artikel van de Vreemdelingenwet dient immers samen te worden gelezen met artikel 47Vb. en met artikel 41 § 4 Vw. hetgeen stelt als volgt:

“Art. 47. § 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

Het niet voldoen aan de visumplicht kan derhalve geen reden vormen om de binnenkomst of het verblijf te weigeren, nu zelfs het voorleggen van een vervallen paspoort volstaat;

Evenmin kan de sanctie bestaan uit de weigering van verblijf, nu uit artikel 41 § 4 Vw: § 4 als volgt blijkt: Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde [Verordening (EU) 2018/1806J3, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.]”

Enkel een geldboete kan als sanctie worden opgelegd; Het voorleggen van een geldig inreisvisum is enkel vereist inzake het recht op binnenkomst en niet indien er een aanvraag wordt ingediend, zoals in casu tot het bekomen van een gezinshereniging als ander familielid;

Uit de samenlezing van de voormelde bepalingen en meer bepaald de artikel 52 en 47 van het Vreemdelingenbesluit dient te worden vastgesteld dat bij het ontbreken van een geldig paspoort voorzien van een geldig inreisvisum het ook kan gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet; Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit, onder andere wordt hierin een al dan niet geldig paspoort vermeld, wal verzoeker heeft voorgelegd;

Verzoeker legde bij zijn aanvraag inderdaad een geldig paspoort voor afgegeven te Suriname, geldig van 26 oktober 2020 tot 26 oktober 2025;

Ook in het BRAX-arrest oordeelde het Hof van Justitie dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, enkel en alleen omdat hij geen geldige binnenkomst documenten heeft; (HvJ 25 juli 2002, C- 459/99);

Verzoeker heeft dan ook wel degelijk voldaan aan de voorwaarden van artikel 40 §4 en 41, §2 van de Vreemdelingenwet;

Dat ook alzo wordt bevestigd bij arrest van de RvV dd. 12 juni 2020, gekend onder nummer 236 793;

Het eerste middel is gegrond;

Tweede middel

Schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit;

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 16 mei 2023 en werd in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, met verzoek ten laatste op 16 augustus 2023 bijkomende documenten voor te leggen;

Artikel 52 § 3 van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat het gemeentebestuur de aanvraag weigert indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste documenten heeft overgemaakt; Indien wel alle vereiste documenten zijn overgemaakt, voorziet artikel 52 § 4 van het Vreemdelingenbesluit dat het gemeentebestuur de aanvraag overmaakt aan de gemachtigde van de minister;

Uit het eerste middel is gebleken dat verzoeker allé vereiste documenten heeft overgemaakt, inzoverre dat de stad Turnhout het dossier dan ook diende over te maken aan de Gemachtigde van de Minister, hetgeen zij heeft nagelaten;

Het komt alsdan toe aan de Gemachtigde van de Minister, Dienst Vreemdelingenzaken, om een beslissing te nemen;

De bestreden beslissing is dan ook niet getroffen door de bevoegde overheid;

Het tweede middel is gegrond;”

Het hele betoog van de verzoekende partij is erop gericht aan te tonen dat het motief van de bestreden beslissing dat zij over een geldig paspoort en inreisvisum dient te beschikken foutief is. De verzoekende partij gaat er echter volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing ook nog een ander motief bevat met name dat zij geen stukken betreffende het ten laste zijn heeft voorgelegd.

De verzoekende partij laat dit motief ongemoeid en toont aldus niet aan dat dit motief foutief zou zijn. Zij heeft een aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar Nederlandse broer ingediend. De verzoekende partij kan beschouwd worden als een ander familielid in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name “de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”. Zij diende een aanvraag in op grond van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Het kwam aldus aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat ze ten laste is van de referentiepersoon. De verzoekende partij stelt wel dat ze alle vereiste bewijsstukken overeenkomstig artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit heeft aangebracht maar ze brengt daar niet het minste bewijs van aan en zulks blijkt evenmin uit de stukken van het administratief dossier.

Dit determinerend motief blijft dan ook overeind en dit volstaat reeds om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste en tweede middel van de verzoekende partij zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU